

Sygn. akt IV CSK 170/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Syndyka masy upadłości Agencji Celnej T.-S. Spedycja Międzynarodowa i Krajowa Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S.

przy uczestnictwie L. P.

o wpis w księdze wieczystej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 lutego 2015 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 6 listopada 2013 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

We wniosku złożonym dnia 4 marca 2013 roku Syndyk Masy Upadłości Agencji Celnej T.-S. Spedycja Międzynarodowa i Krajowa spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. domagał się zmiany wpisu hipoteki przymusowej zwykłej do kwoty 488.249,32 złotych wpisanej na rzecz Agencji Celnej T.-S. Spedycja Międzynarodowa i Krajowa spółki z o.o. w S. w księdze wieczystej Kw nr [...] na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 kwietnia 2007 r. o udzieleniu zabezpieczenia na hipotekę przymusową zwykłą w kwocie 488.249,32 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2003 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania 45.900 złotych w oparciu o załączony do wniosku prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2012 roku uwzględniający skargę pauliańską wnioskodawcy skierowaną przeciwko K. S. W ramach żądania ewentualnego wnioskodawca domagał się wykreślenia opisanej wyżej hipoteki przymusowej zabezpieczającej powództwo i wpisanie w jej miejsce hipoteki przymusowej o wskazanej wyżej treści opartej na załączonym do wniosku wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2012 roku.

Sąd Rejonowy oddalił ten wniosek, a Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy, czyniąc w sprawie następujące ustalenia faktyczne. Nieruchomość położona w B. przy ul. Ś. 17/2, mająca urządzoną księgę wieczystą Kw [...], wchodziła w skład wspólnego majątku małżonków K. S. i H. S.- dłużniczki osobistej Agencji Celnej T.-S. Spedycja Międzynarodowa i Krajowa spółki z o.o. w S., przeciwko której wierzyciel uzyskał prawomocny wyrok zasądzający na rzecz Spółki kwotę 488.249,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Małżeńską umową majątkową zawartą w formie aktu notarialnego w dniu 30 grudnia 2003 roku małżonkowie H. i K. S. wyłączyli wspólność ustawową i dokonali podziału wspólnego majątku w ten sposób, że właścicielem wyżej opisanej nieruchomości stał się wyłącznie K.S. który został wpisany w tym charakterze do księgi wieczystej nieruchomości w dniu 22 stycznia 2004 roku. Wierzyciel wystąpił w tej sytuacji ze skargą pauliańską skierowaną przeciwko K. S. i uzyskał prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 kwietnia 2007 r. (sygnatura ... 20/07) zabezpieczające to powództwo przez obciążenie

przedmiotowej nieruchomości hipoteką przymusową do kwoty 488.249,32 zł. Hipoteka ta została wpisana w dziale IV księgi wieczystej prowadzonej dla tej nieruchomości w dniu 20 czerwca 2007 roku. Umową z dnia 6 czerwca 2007 roku zawartą w formie aktu notarialnego K. S. sprzedał przedmiotową nieruchomość L. P., który został ujawniony w księdze wieczystej jako właściciel w dniu 20 lipca 2007 roku. Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 roku w sprawie ... 918/12 Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 3 lipca 2012 r. w ten sposób, że uznał za bezskuteczną wobec powoda umowę o podział majątku wspólnego zawartą w dniu 30 grudnia 2003 roku między dłużniczką H. S. i pozwanym K. S. w celu umożliwienia zaspokojenia bliżej opisanej w wyroku wierzytelności powoda wobec H. S. w kwocie 488.249,32 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2003 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania 45.900 złotych.

Sąd drugiej instancji zaaprobował oddalenie przez Sąd Rejonowy obu wniosków o wpis hipoteki przymusowej. Oddalając apelację wnioskodawcy wskazał, że załączony do wniosku dokument w postaci prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2012 roku uwzględniającego skargę pauliańską nie jest tytułem wykonawczym stwierdzającym istnienie wierzytelności pieniężnej służącej wnioskodawcy wobec K. S., stąd w świetle art. 68 ust. 1 i 109 ustawy o księgach wieczystych i hipotece nie mógł stanowić podstawy wpisu hipoteki przymusowej obciążającej nieruchomość. Roszczenie pokrzywdzonego wierzyciela przeciwko osobie trzeciej o uznanie skonkretyzowanej czynności prawnej za bezskuteczną wobec wierzyciela (skarga pauliańska) nie jest bowiem roszczeniem pieniężnym. Skarga pauliańska służy umożliwieniu zaspokojenia pokrzywdzonego wierzyciela ze składnika majątkowego należącego do osoby trzeciej, który wyszedł z majątku dłużnika osobistego powoda lub do niego nie wszedł wskutek zakwestionowanej skargą pauliańską krzywdzącej wierzyciela czynności prawnej zdziałanej przez dłużnika osobistego powoda zobowiązanego do zapłaty określonej sumy z pozwaną osobą trzecią. Pozwana osoba trzecia ma zaś jedynie obowiązek znoszenia z tego składnika majątkowego egzekucji, stwierdzonej tytułem wykonawczym, wierzytelności pieniężnej przysługującej powodowi przeciwko dłużnikowi osobistemu. Sąd drugiej instancji wskazał ponadto, że w dacie złożenia rozpatrywanego wniosku o wpis hipoteki przymusowej właścicielem nieruchomości

nie był już K. S., lecz L. P., przeciwko któremu wnioskodawca nie przedstawił tytułu wykonawczego, co także stanowiło przeszkodę do uwzględnienia wniosku o wpis hipoteki przymusowej.

W skardze kasacyjnej wywiedzionej przez wnioskodawcę zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 17, 18, 68, 109 i 110 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. 2013, poz. 707 j.t. dalej jako u.k.w.h.) oraz art. 527 i 532 k.c. W ramach drugiej podstawy kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 747 k.p.c., art. 364 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 730 k.p.c., art. 730¹ k.p.c., art. 626⁹ k.p.c., art. 626⁸ § 1 k.p.c., art. 360 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 743 k.p.c., art. 381 i 382 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 248 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i jego zmianę w całości poprzez orzeczenie w całości zgodnie z wnioskiem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Nie są zasadne zarzuty naruszenia art. 17 i 18 u.k.w.h. przez ich niezastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy. Sąd drugiej instancji naruszył, zdaniem skarżącego, art. 17 u.k.w.h., albowiem nie uwzględnił skuteczności hipoteki przymusowej wpisanej w dniu 20 czerwca 2007 roku na podstawie postanowienia zabezpieczającego z dnia 18 kwietnia 2007 roku względem prawa własności L. P. ujawnionego w księdze wieczystej w dniu 20 lipca 2007 roku, a więc już po wpisaniu tejże hipoteki. Według dalszych wywodów skarżącego, Sąd Okręgowy błędnie nie zastosował w niniejszej sprawie art. 18 u.k.w.h., albowiem Sąd powinien był, zdaniem skarżącego, wykreślić prawo własności L. P. w momencie wpisu zmiany hipoteki zabezpieczającej na hipotekę przymusową w związku z uprawomocnieniem się wyroku pauliańskiego potwierdzającego istnienie zabezpieczonego roszczenia. Wpis prawa własności przedmiotowej nieruchomości przysługującego L. P. jest bowiem, w ocenie skarżącego, sprzeczny z wpisem hipoteki przymusowej na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego

zabezpieczającego powództwo pauliańskie przeciwko K. S. W nawiązaniu do argumentacji wnioskodawcy przedstawionej w uzasadnieniu przedstawionych wyżej zarzutów trzeba przypomnieć, że przedmiotem oceny prawnej Sądów obu instancji były dwa wnioski: pierwszy dotyczący zmiany podstawy wpisu hipoteki przymusowej z postanowienia zabezpieczającego na prawomocny wyrok uwzględniający skargę pauliańską oraz jak to sformułował skarżący- wniosek ewentualny nierozzerwalnie związany z pierwszym – o wykreślenie hipoteki przymusowej wpisanej w oparciu o postanowienie zabezpieczające i wpisanie w jej miejsce nowej hipoteki przymusowej opartej na prawomocnym wyroku uwzględniającym skargę pauliańską. Zakres przedmiotowy obu wniosków wskazuje na oczywistą nietrafność opisanych wyżej zarzutów. Przytoczone przez skarżącego unormowania art. 17 i 18 ustawy o k.w.h. są w oczywisty sposób powiązane z treścią art. 16 u.k.w.h., stanowiącym w ustępie 1, że w wypadkach przewidzianych w przepisach ustawowych, poza prawami rzeczowymi, mogą być ujawnione w księdze wieczystej także prawa osobiste i roszczenia, przykładowo wymienione w ustępie 2. Art. 17 u.k.w.h dotyczy skuteczności ujawnionych w dziale III praw osobistych i roszczeń względem praw nabytych przez czynności po ich wpisaniu z wyjątkiem służebności drogi koniecznej, służebności przesyłu albo służebności ustanowionej w związku z przekroczeniem granicy przy wznoszeniu budynku lub innego urządzenia. Zgodnie z art. 18 u.k.w.h. równocześnie z wpisem prawa, do którego odnosi się ujawnione w księdze wieczystej roszczenie, wykreśla się z urzędu wpisy praw nabytych po ujawnieniu roszczenia, jeżeli wpisy te są sprzeczne z wpisem prawa, którego roszczenie dotyczyło, albo jeżeli w inny sposób naruszają to prawo. Przytoczone regulacje nie mają zastosowania do hipoteki uregulowanej w dziale II ustawy o księgach wieczystych i hipotece, co zwalnia Sąd Najwyższy od dalszego komentowania oczywiście błędnych wywodów skarżącego zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej.

Nie sposób także podzielić zarzutów naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 68, 109 i 110 ustawy o k.w.h. Sprowadzają się one do kwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego zgodnie z którym, prawomocny wyrok ubezskutekniający określoną czynność prawną działaną z pokrzywdzeniem wierzyciela przez dłużnika osobistego z pozwaną osobą trzecią nie może stanowić podstawy wpisu

hipoteki przymusowej obciążającej nieruchomości osoby nie będącej dłużnikiem osobistym wierzyciela ani też pozwany ze skargi pauliańskiej. Skarżący łączy ten zarzut z zarzutem naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 527 k.c. przez uznanie, że przepis ten jest źródłem odrębnego roszczenia niepieniężnego, podczas gdy jest on, zdaniem skarżącego, źródłem roszczenia procesowego umożliwiającego realizację roszczenia pieniężnego oraz zarzutem naruszenia przez Sąd art. 532 k.c. przez przyjęcie, że roszczenie o uznanie czynności za bezskuteczną wobec pokrzywdzonego wierzyciela ma charakter niepieniężny.

Ocena tych zarzutów, a zwłaszcza argumentacji prawnej służącej ich uzasadnieniu zaprezentowanej w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, wymaga kilku uwag o charakterze ogólnym. Hipoteka jest ograniczonym prawem rzeczowym służącym zabezpieczeniu oznaczonej wierzytelności pieniężnej (art. 68 u.k.w.h.). Stosownie do art. 65 ust. 1 u.k.w.h. w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Do powstania hipoteki niezbędna jest czynność prawna ustanawiająca hipotekę i wpis w księdze wieczystej nieruchomości, którą hipoteka z woli właściciela obciąża (art. 67 ustawy o k.w.h.). Przepisy rozdziału 3 działu II ustawy o k.w.h. normują w art. 109-111¹ przesłanki pozwalające wierzycielowi na uzyskanie hipoteki zabezpieczającej wierzytelność pieniężną przysługującą mu wobec dłużnika niezależnie od jego woli, a także zasady ustanowienia takiej hipoteki. W celu jej uzyskania wierzyciel dołącza do wniosku o wpis hipoteki przymusowej dokument, o którym mowa w art. 109 lub 110 u.k.w.h. Stosownie do art. 110 u.k.w.h. podstawą wpisu hipoteki przymusowej może być zaopatrzone we wzmiankę o wykonalności (art. 743 § 2 k.p.c.) postanowienie sądu o udzieleniu zabezpieczenia przez obciążenie nieruchomości zobowiązanego hipoteką przymusową, która stanowi środek zabezpieczenia roszczeń pieniężnych (art. 747 punkt 2 k.p.c.), nie prowadzi jednakże do zajęcia nieruchomości, lecz do powstania ograniczonego prawa rzeczowego dającego uprawnionemu pierwszeństwo do zaspokojenia przysługującego mu roszczenia z obciążonej nieruchomości. Zabezpieczenie roszczenia przez ustanowienie

hipoteki przymusowej nie ogranicza właściciela w rozporządzaniu nieruchomości ani w toku postępowania sądowego o zabezpieczone roszczenie ani po jego zakończeniu. Uprawniony (wierzyciel), którego wierzytelność została zabezpieczona hipoteką przymusową na nieruchomości obowiązanego (dłużnika), tak długo korzysta z pierwszeństwa zaspokojenia się z obciążonej nieruchomości, jak długo istnieje ustanowione na jego rzecz ograniczone prawo rzeczowe. Trzeba jednak podkreślić, że ochrona udzielona uprawnionemu w postępowaniu zabezpieczającym ma charakter tymczasowy i trwa tylko do momentu upadku zabezpieczenia. Stosownie bowiem do art. 754¹ §1 k.p.c. oraz art. 757 k.p.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej albo jeżeli sąd inaczej nie postanowi, zabezpieczenie upada po upływie miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia uwzględniającego roszczenie, które podlegało zabezpieczeniu. Hipoteka przymusowa powstała przez wpis do księgi wieczystej dokonany na podstawie postanowienia o zabezpieczeniu roszczenia ze wzmianką o wykonalności (art. 110 u.k.w.h.) istnieje dopóty, dopóki nie upadnie zabezpieczenie, w związku z udzieleniem którego powstała (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 roku, III CZP 64/13, OSNC 2014, nr 708, poz.70).

W niniejszej sprawie hipoteka przymusowa obciążająca nieruchomość pozwanego ze skargi pauliańskiej K. S. wpisana została na podstawie wniosku powoda i postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 kwietnia 2007 o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia powoda ze skargi pauliańskiej. Wobec faktu, że sąd wieczystoksięgowy dokonał wzmiankowanego wpisu hipoteki przymusowej na podstawie prawomocnego postanowienia sądu, poza sferą ocen prawnych pozostaje w niniejszym postępowaniu dopuszczalność zastosowania przez sąd tego rodzaju środka zabezpieczenia roszczenia wierzyciela o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną wobec niego (skargi pauliańskiej). Należy jedynie zasygnalizować, że w świetle poglądów przedstawicieli nauki prawa cywilnego i części orzecznictwa sądów apelacyjnych, w celu zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego o uznanie czynności prawnej działanej przez dłużnika z osobą trzecią za bezskuteczną wobec pokrzywdzonego wierzyciela nie jest dopuszczalne ustanowienie hipoteki przymusowej obciążającej nieruchomość pozwanej osoby trzeciej (por. postanowienia Sądów Apelacyjnych: w Warszawie z dnia 30 września

2010 r., VI ACz 1471/10, we Wrocławiu z dnia 10 maja 2012 r., I ACz 705/12, w Gdańsku z dnia 21 listopada 1996 r., I ACz 867/96). Sąd drugiej instancji wyraźnie jednak wskazał na stronie 3 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, że wpis hipoteki przymusowej dokonany na podstawie opisanego na wstępie postanowienia zabezpieczającego Sądu Okręgowego jest prawomocny i jego prawidłowość nie może być badana w niniejszym postępowaniu. Oznacza to niezasadność sformułowanych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa procesowego, a to art. 730, 730¹, 743 i 747 k.p.c., art. 365 w związku z art. 13 § 2 oraz art. 360 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., skoro Sąd Odwoławczy nie stosował regulacji dotyczących postępowania zabezpieczającego, nie negował także mocy wiążącej opisanego postanowienia zabezpieczającego.

Przedmiotem rozpoznania sądu wieczystoksięgowego w niniejszej sprawie był wniosek o zmianę podstawy wpisu hipoteki przymusowej z postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia na prawomocny wyrok uwzględniający roszczenie ze skargi pauliańskiej oraz zgłoszony jako żądanie ewentualne – wniosek o wykreślenie wpisu hipoteki przymusowej zabezpieczającej roszczenie i wpis w jej miejsce hipoteki przymusowej na podstawie załączonego do wniosku prawomocnego wyroku uwzględniającego roszczenie ze skargi pauliańskiej.

Stosownie do art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. wpis dokonywany jest jedynie na wniosek i w jego granicach, chyba że przepis szczególny przewiduje dokonanie wpisu z urzędu, zaś rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej.

Podzielić należy ocenę Sądu Okręgowego, że wniosek o wpis hipoteki przymusowej obciążającej nieruchomość należącą do L. P. nie mógł nastąpić na podstawie załączonego do wniosku prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2012 roku uwzględniającego skargę pauliańską skierowaną przeciwko K. S. Prawomocny wyrok uwzględniający powództwo wierzyciela przeciwko osobie trzeciej na podstawie art. 527 k.c. nie stanowi podstawy wpisu hipoteki przymusowej, o której mowa w art. 109 ust. 1 u.k.w.h., obciążającej nieruchomość osoby trzeciej nabytą w wyniku czynności uznanej za bezskuteczną. Hipotekę przymusową zabezpieczającą skonkretyzowaną wierzytelność pieniężną

można ustanowić na podstawie tytułu wykonawczego zasądającego tę wierzytelność pieniężną od dłużnika, na nieruchomości, która jest jego własnością. Pozwana osoba trzecia nie jest dłużnikiem osobistym wierzyciela. Wyrok uwzględniający skargę pauliańską nie może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości osoby trzeciej (pозwanej ze skargi pauliańskiej), nawet w sytuacji dołączenia do tego wyroku tytułu wykonawczego przeciwko dłużnikowi osobistemu wnioskodawcy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2012 r., IV CSK 560/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 21). Z tej przyczyny za niezasadne uznać należy sformułowane w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zarzuty naruszenia art. 248 § 1 w związku z art. 13 § 2, art. 381 i 382 k.p.c. przez nie uwzględnienie przez Sąd Odwoławczy postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 września 2013 roku oddalającego wniosek skarżącego o wydanie kolejnego tytułu wykonawczego przeciwko osobistej dłużniczce skarżącego H. S. oraz przez zaniechanie przez Sąd Odwoławczy zażądania wydania takiego tytułu wykonawczego. Okoliczności te nie miały bowiem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Odwoławczy nie naruszył także art. 527 i 532 k.c., albowiem wbrew wywodom skarżącego, dokonał ich prawidłowej wykładni. W wyniku uwzględnienia skargi pauliańskiej pokrzywdzony wierzyciel uzyskuje uprawnienie do zaspokojenia wierzytelności pieniężnej stwierdzonej tytułem wykonawczym wydanym przeciwko dłużnikowi osobistemu, z przedmiotu majątkowego, który był przedmiotem ubezskutecznionej czynności prawnej przedsięwziętej przez dłużnika i osobę trzecią z pokrzywdzeniem wierzyciela. Wierzyciel dysponujący tytułem wykonawczym przeciwko dłużnikowi zasądającym wierzytelność pieniężną oraz prawomocnym wyrokiem ze skargi pauliańskiej może wszcząć egzekucję tej wierzytelności pieniężnej tylko przeciwko dłużnikowi osobistemu, nie zaś przeciwko osobie trzeciej, która nie jest dłużnikiem pokrzywdzonego wierzyciela. Wskazane w art. 532 k.c. uprawnienie, któremu odpowiada obowiązek pozwanej osoby trzeciej, realizuje się poprzez wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi osobistemu i skierowanie jej do składnika majątkowego należącego do pozwanej osoby trzeciej, który wyszedł z majątku dłużnika osobistego powoda lub do niego nie wszedł wskutek zakwestionowanej skargą pauliańską krzywdzącej wierzyciela czynności prawnej. „Dochodzenie

zaspokojenia” oznacza więc możliwość egzekwowania wierzytelności z tego przedmiotu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2010 roku, IV CSK 57/10, niepubl.), a nie możliwość obciążenia hipoteką przymusową nieruchomości, której właścicielem jest osoba trzecia. Hipoteka przymusowa nie jest bowiem szczególnym rodzajem ani sposobem egzekucji, lecz środkiem zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności pieniężnej ułatwiającej wierzycielowi jej wyegzekwowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2013 r., V CSK 347/12, niepubl.). Postępowanie o wpis hipoteki przymusowej nie jest postępowaniem egzekucyjnym, a sąd wieczystoksięgowy nie działa jako organ egzekucyjny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 17/13, OSNC 2014, nr 5, poz.50).

Jeżeli prawomocny wyrok uwzględniający powództwo pokrzywdzonego wierzyciela przeciwko osobie trzeciej na podstawie art. 527 k.c. nie stanowi podstawy wpisu hipoteki przymusowej, o której mowa w art. 109 ust. 1 u.k.w.h., obciążającej nieruchomość osoby trzeciej nabytą przez nią w wyniku czynności uznanej następnie przez Sąd za bezskuteczną, to tym bardziej taki wyrok nie może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej obciążającej nieruchomość, która stała się własnością kolejnej osoby (w rozpoznawanej sprawie L. P.). Podzielić należy stanowisko Sądu drugiej instancji, że wnioskodawca nie przedstawił przeciwko właścicielowi nieruchomości L. P. tytułu wykonawczego, o którym mowa w art. 109 ustawy o k.w.h., nie jest nim bowiem prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 5 grudnia 2012 roku uwzględniający powództwo ze skargi pauliańskiej przeciwko K. S. Niezależnie od powyższych rozważań wskazać ponadto należy, że wyrok Sądu Apelacyjnego wydany został w dniu 5 grudnia 2012 roku, a wniosek o wpis hipoteki przymusowej został złożony przez wnioskodawcę w dniu 4 marca 2013 roku czyli po trzech miesiącach. W aktach księgi wieczystej znajduje się wniosek właściciela nieruchomości L. P. z dnia 4 kwietnia 2013 roku o wykreślenie hipoteki przymusowej zabezpieczającej powództwo wnioskodawcy z uwagi na upadek tego zabezpieczenia z mocy prawa z dniem 5 stycznia 2013 roku, stwierdzony załączonym przez uczestnika postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z dnia 14 lutego 2013 roku w sprawie ... 20/07.

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna wnioskodawcy podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.